

Aisha en de ghoul (Marokko)

Lang, lang geleden woonde er in een dorp op het Marokkaanse platteland eens een meisje dat Aisha heette. Zeven broers had ze, en ze was de enige dochter van haar ouders.

Net als de andere dorpsmeisjes hielp Aisha haar moeder met koken, wassen, water putten en hout sprokkelen. Ze ging ook vaak op pad om bessen te plukken en noten te rapen.

Haar ouders waarschuwden haar: 'Aisha, ga nooit verder dan die grote vijgenboom. Tot daar is het veilig, maar dat is de grens. Verderop is het gevaarlijk. Daar wonen wezens die niets liever doen dan meisjes ontvoeren en vermoorden. Pas vooral op voor de ghoul. Dat vraatzuchtige monster achtervolgt alles wat leeft. En wat hij vangt slokt hij naar binnen: muizen, ratten, kippen, geiten, koeien, paarden, mensen.'

Aisha luisterde naar hun waarschuwingen, maar die maakten haar ook erg nieuwsgierig. Hoe zou de wereld voorbij de grote vijgenboom eruitzien? Welke avonturen zou ze daar beleven? Vergeleken daarbij leek het dorp zo saai.

Op een dag wilde Aisha vuur maken om voor haar broers te koken. De vlam sloeg maar niet in het hout. De tijd begon te dringen, want al gauw zouden haar broers hongerig thuis komen.

In de verte zag ze rook opstijgen. Ze holde in de richting van de rookkolom om daar vuur te vragen.

Steeds verder van huis ging Aisha, tot ze bij de grote vijgenboom kwam. En nog verder, tot ze ver voorbij de grote vijgenboom was.

Zo ver weg was ze nog nooit geweest. Het dorp werd kleiner en kleiner.

Toen kwam Aisha bij een groot vuur dat bij de ingang van een grot brandde.

Een ruwe stem brulde vanuit de grot: 'Wie is daar? Ik ruik mensenvlees!'

Aisha deinsde terug voor het gigantische monster dat uit zijn bed kroop. Zoiets had ze nog nooit gezien. Zijn reusachtige lichaam was gewikkeld in een stinkend ezelsvel waar de bedorven vleesresten nog aan hingen. Boven op zijn hoofd droeg hij een tulband van rottende ezeldarmen. Zijn bed was een smerig ezelskarkas.

De ghoul keek Aisha met roodgloeiende ogen aan. 'Kom hier!'

Aisha rende weg. Maar de ghoul had haar met zijn reusachtige benen al vlug ingehaald.

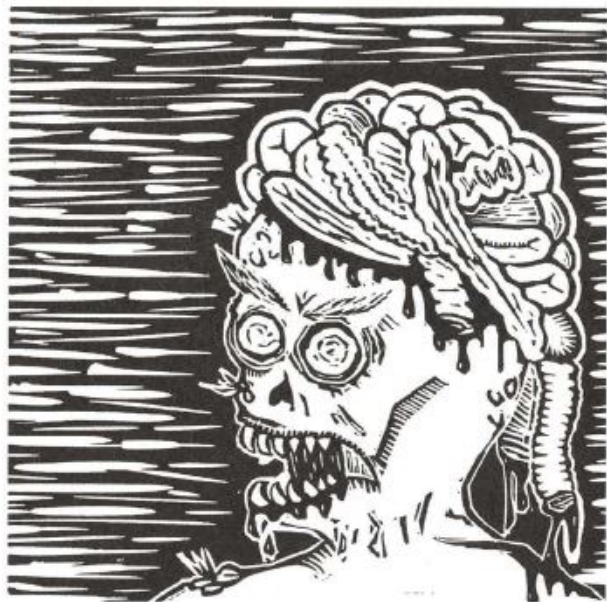
Aisha smeekte: 'Ik kwam alleen wat vuur vragen.'

De ghoul greep haar vast en sleurde haar mee naar de grot.

Daar pakte hij een ranzige ezelspoot en begon ermee te roeren in het smerige brouwsel dat in de zwartgeblakerde kookpot borrelde.

Aisha kokhalsde van de stank van de ghoul en van de walm die de kookpot verspreidde.

'Laat me toch gaan,' fluisterde ze. 'Mijn ouders zijn doodongestruct.'

De ghoul schudde het hoofd. 'Op dit moment heb ik geen honger, later zal ik je opeten. Ik geef je wat vuur zodat je kunt koken. Maar zo gauw ik weer honger krijg, kom ik je halen. Ik weet je wel te vinden.'

Toen de ghoul Aisha een brandende tak gaf, schampte hij met het hout langs haar hiel. Uit de schaafwond druppelde bloed.

Toen Aisha terug naar huis holde, liet ze een glinsterend bloedspoor na.

De volgende dag volgde de ghoul het bloedspoor naar de plek waar Aisha aan het koken was.

Aisha gaf hem een pot vol eten, dat hij binnen de kortste keren verslond.

De ghoul keek haar aan. 'Aisha, Aisha, dochter van Mir, vertel eens, hoe vind jij je heer?'

Aisha staaarde naar het stinkende ezelsvel waar de bedorven vleesresten nog aan hingen, en naar de tulband van rottende ezeldarmen. Ze moest moeite doen om niet te kokhalzen.

Maar de ghoul keek haar verwachtingsvol aan.

En Aisha antwoordde: 'Mijn heer ziet er werkelijk prachtig uit! Hij slaapt in een kostelijk bed van donsveren. Hij is gehuld in dure gewaden. Op zijn hoofd draagt hij een tulband van zijde. Zoet zijn de geuren die hij verspreidt. En verfijnd is de soep die hij bereidt.'

En de ghoul knikte. 'Bedankt, Aisha. Ik zie je morgen weer.'

Zo ging het een hele tijd door. Aisha kon de ghoul keer op keer kalmeren met lekker eten en mooie complimenten.

Telkens als hij gegeten had, vroeg de ghoul: 'Aisha, Aisha, dochter van Mir, vertel eens, hoe vind jij je heer?'

En Aisha antwoordde keer op keer: 'Mijn heer ziet er werkelijk prachtig uit! Hij slaapt in een kostelijk bed van donsveren. Hij is gehuld in dure gewaden. Op zijn hoofd draagt hij een tulband van zijde. Zoet zijn de geuren die hij verspreidt. En verfijnd is de soep die hij bereidt.'

Na een poosje maakten haar ouders en broers zich zorgen. 'Er is iets vreemds met Aisha aan de hand. Ze ziet er zo afgepeigerd en triest uit. Ze vermagert zienderogen.'

Op een dag zakte Aisha in elkaar. Haar ouders en broers drongen aan: 'Aisha, je moet ons vertellen wat er aan de hand is.'

En Aisha vertelde wat haar was overkomen.

Haar ouders en broers riepen: 'Dit kan niet blijven duren. We moeten de ghoul in de val lokken. Als hij je nog eens vraagt wat je van hem vindt, dan moet je hem de waarheid vertellen.'

De volgende dag kwam de ghoul weer naar Aisha toe en slokte de inhoud van de kookpot in één keer op.

Intussen hadden haar broers op het pad tussen het dorp en de grot een diepe kuil gegraven en die met takken en bladeren bedekt, zodat er niets meer van te zien was.

Toen de ghoul goed gegeten had, vroeg hij: 'Aisha, Aisha, dochter van Mir, vertel eens, hoe vind jij je heer?'

Aisha haalde diep adem en antwoordde: 'Mijn heer slaapt in een goor ezelskarkas. Hij draagt een stinkend ezelsvel waar de bedorven vleesresten nog aan hangen, en een tulband van rottende ezeldarmen. Met een ranzige ezelspoot roert hij in zijn smerige kookpot.'

De ghoul werd razend. Hij wilde Aisha grijpen, maar die ging ervandoor.

De ghoul achtervolgde het meisje. Met zijn reusachtige benen had hij haar bijna ingehaald. Hij strekte zijn klauwen al uit. Toen donderde de ghoul in de valkuil die Aisha's broers hadden gegraven.

Hij brulde en kermde: 'Aisha, help me!'

Maar Aisha en haar broers smeten brandende takken in de kuil. De ghoul vloog in brand. Hij brulde de longen uit zijn lijf en algauw was hij morsdood.

In het dorp werd feestgevierd. En toen het donker werd, vertelden de grootmoeders bij het vuur: 'Meisjes, ga nooit verder dan die grote vijgenboom. Tot daar is het nog veilig, maar dat is de grens.'